

de amansir á la bestia amoixantla ab las mans: mes ella no s' hi vol entendre y... trap, trap, trap, comensa á trotar per la prada.

¡Sultana, xooo! ¡Alto mala bestial va cridant lo jove comensantse á apurar, ell vol y tem lleysarse á terra, tant per temor de trepitjar los arsos y espinachs de que està la terra sembrada, com de que un cop desmuntat, l' animal se li escapi. Emrabiad per no serne senyor á las bonas, comensa á pegarli al cap ab los punys closos: allavors, patatrap, patatrap, patatrap, surt escapada en direcció á dester lo camí de la vinguda. Fora ja del boscatje, los darrers raigs del sol fan brillar lo cos blanch y humit del esglayat jove, quinas formas escardalencas y secallonas, se destacan com las d' altra *Maseppa* sobre la nota fosca y llustrosa dels opulents y amarrats lloms de la *Sultana*.

¡Jesús, María, Josep! ¿qué es aixó? esclaman las senyoras *Hermanas*, al sentir aquell patatrap, patatrap, patatrap, y veure apareixer la diabòlica visió. Las nenas, cridant y xisclant, s' arremolinan de nou entorn de llurs directoras, quinas, com las bocas als pollets, procuravan ampararlas ab llurs mantos que no son prou grans pera tapar miradas indiscretas. Passá l' perill, sense que arribin á ferse ben be cárrech de lo que alló significa.

—¿Vols dir que alló es en Vadoret? diuhien algunas, ofegant riallas.—¡Si sembla un xay escorxat!

—¡Es perque va *cunill*! afegeix una altra qué sempre ne sap un punt més.

—*Silencio niñas y pensar en Dios!* ordenan las senyoras *Hermanas*, no ben revingudas del esglay, quan encare l' patatrap, patatrap, patatrap, se sent camí enllá.

—¡Sants del Cel, y are! ¿Qué es aixó? ¡Aquest minyó s' ha trastocat! ¡Vadoret, fill meu; vas per mal camí!

¡Definete que encara hi ets á temps!—

¡Prou que no veu lo desdítzat que va per mal camí, y prou que hi està de acort ab las exortacions del senyor Rector, heu! menos ab lo de ser á temps á deturarse, que be sab Deu que no es pas per falta de voluntat.

Ab los cabells enherissats y la pel de gallina, desitja deixarse caure al mitj del camí y ferse una coca, mes l' instin de conservació pot més y l' reté arrapt á la clin com una llagasta. Pernejantli las camias com unas batollas, patatrap, patatrap, patatrap enflá com un esperit lo carrer de Baix.

¿Qué es aixó, Deu? ¿Qué passa ¡Reyna Santissima! ¡Algú pendrà mal ¡Jesús, aixó no s' havia vist may! ¿Qu es aquest poca vergonya? ¡Mössas! ¡diutre. ¡Un home á cavall ben cunill ¡Deu estar borratxo! ¡Encalseulo á n aquest porch!

Y entre crits, riallas, xistes, renechis imprecacions y bataments de portas acaban d' esperverar á la bestia quina... patatrap, patatrap, patatrap ab carrera redoblada, tira dret á l' plassa.

Las beatas que á la porta de l' iglesia esperan, xerrant ó fent la bayna la hora del Trissagi, esborronadas al sentir lo terrebastall y veure venir aquell dimoni desencadenat comensan á clamar:

—¡Jesús, María Josep! ¿Qui es aquest impió! ¿Es un *flachmasó*? ¡Es l' Anti crió! ¡Vada'rre tu Satanàs...! Y fent lo senyal de la Creu, alsan las mans y l's rosaris al cel. Y com si realment fos l' esperit maligne, l' animal, patatrap, patatrap, patatrap, á quatre peus junts s' endinsa en la plassa treient espurnas de foch dels rierenchs de terra.

Para la música, se desfán las rodas y la gent, á revoladas, corre á ampararse á las aceras. La mateixa bestia